

Γεώργιος Δροσίνης (1859-1951)

Ἡ Χανούμισσα (από τα *Αμάραντα*)

Πέντε καράβια φέρνουνε τούς Τούρκους λαβωμένους·
δὲν εἶναι λίγοι οὐδὲ πολλοί, μόν' εἶν' ὡς τρεῖς χιλιάδες.
Κί' ἀπ' τὸ πολὺ τὸ βογγητὸ τριζοβολοῦν οἱ πλωῶρες
κί' ἀπὸ τὸ αἶμα τὸ πολὺ ματώνοντ' οἱ καρίνες
καὶ κοκκινίζ' ἡ θάλασσα καὶ βάφεται τὸ κῦμα
κ' ἔρχεται κῦμα σὰν θεριὸ κί' ἀφρίζει στ' ἀκρογιάλι·
αἶμα ξερνᾶ στὴν ἀμμουδιὰ καὶ βογγητὸ στὸ βράχο.
Κ' οἱ Τούρκισσες πὺν λούζονταν τρομάζουνε καὶ φεύγουν
καὶ μιὰ τρανὴ Χανούμισσα στέκει κί' ἀναρωτάει:

—Θάλασσα, τ' εἶσαι κόκκινη κ' αἱματοποτισμένη;
Μὴ μακελέψαν πρόβατα, μὴ μακελέψαν βώδια,
κ' ἦρθε τὸ αἶμα κ' ἔβαψε τὴ γαληνὴ θωριά σου;

—Δὲ μακελέψαν πρόβατα, δὲ μακελέψαν βώδια,
μηδὲ καὶ βάψαν αἶματα τὴ γαλανὴ θωριά μου.
Μ' ἔβαψεν αἶμα τούρκικο, πὺν τρέχει σὰν ποτάμι.
Κλάψε, καυμένη Τούρκισσα, τὴ μαύρη σου τὴ μοῖρα·
τὸν μπῆή σου τὸν φέρνουνε στὰ στήθια λαβωμένο.

—Κί' ἂν ἴσως μοῦ φέρνουνε στὰ στήθια λαβωμένο,
θὰ δέσω τὴ λαβωματιὰ μὲ τ' ἄσπρα μου τὰ χέρια.
Κί' ἂν τὸν φιλήσω μιὰ φορὰ τὸ αἶμα θὰ στερέψη,
κί' ἂν τὸν φιλήσω τρεῖς φορὲς θὰ γιατρευτῆ νὰ γιάνη.

—Κλάψε, καυμένη Τούρκισσα, καὶ γιατρεμὸ δὲν ἔχει·
τὸ βόλι ὅπου τὸν βάρεσε φαρμάκι τοῦχει δώσει,
κ' ἐκεῖνοι πὺν τοῦ τῶστειλαν εἶν' ἄξια παλικάρια,
κ' ἔβαλαν ὄρκο στὸ σπαθὶ καὶ τάμα στὸ τουφέκι
νὰ κάνουν χῆρες Τούρκισσες κί' ἀφραῖτες Τουρκοπούλες,
νὰ κάνουν καὶ Τουρκόπουλα παντόρφανα στοὺς δρόμους.

—Καὶ ποιοί 'ν' αὐτοὶ οἱ γκιαούρηδες, πὺν κάναν τέτοιο τάμα;
Ἄν ἴσως εἶν' οἱ Βούλγαροι, τὸ φίδι θὰ τοὺς φάη,
κί' ἂν εἶν' τῶν Σέρβων ἡ γενιά, τὸ τάμα δὲ θὰ στρέξει.

—Κλάψε, καύμενη Τούρκισσα, καὶ χήρα θ' ἀπομείνης·
δὲν εἶν' μηδ' οἱ Βούλγαροι, δὲν εἶναι μηδ' οἱ Σέρβοι,
μόν' εἶναι τοῦ Μωριὰ παιδιὰ, τῆς Ῥούμελης ξεφτέρια.

—Ἐλᾶτε, σκλάβες, πιάστε με, καὶ κόπηκ' ἡ ζωὴ μου·
ἀπὸ Ῥωμιούς ὠρφάνεψα κί' ἀπὸ Ῥωμιούς χηρεύω!

Γεώργιος Δροσίνης. 1890. «Ἡ χανούμισσα», *Αμάραντα*. Αθήνα: Γεώργιος
Κασδονης, Τύποις Ἀδελφῶν Περγή.